

Aan: Burgemeester W. Verkleij
cc: de gemeenteraad van Gemeente Noordwijk

Geachte Mevrouw Verkleij,

Mijn naam is [REDACTED], en ik schrijf u met een zwaar gemoed, in totale wanhoop. Mijn situatie is ronduit schrijnend en ik weet niet meer waar ik naartoe moet. Op 17 maart aanstaande moet ik mijn huidige verblijf in een vakantiepark in Noordwijkerhout verlaten, en vanaf dat moment heb ik geen dak meer boven mijn hoofd. Ik heb overal aangeklopt - bij vrienden, kennissen, instanties en de gemeente - maar tot op heden zonder resultaat.

Wat de situatie nog nijpender maakt, is dat ik al anderhalf jaar op krukken loop na een zware val, waarbij ik mijn rechtheup en rechterschouder heb gebroken. Binnen enkele weken onderga ik wederom een operatie aan mijn heup bij Bergman Clinics in Rijswijk, waarna ik een geruime periode moet revalideren. Maar hoe moet ik herstellen als ik geen veilige plek heb om te verblijven? Daarnaast heb ik diabetes in een ernstige vorm, die tot op heden niet stabiel is. Stress heeft hierop een zeer slechte invloed, waardoor mijn gezondheid verder achteruitgaat. De combinatie van mijn lichamelijke klachten, dreigende dakloosheid en de voortdurende angst maakt mijn situatie ondraaglijk. Ik slaap nauwelijks meer, mijn hoofd tolt van alle zorgen en ik ben compleet radeloos. De stress en angst overheersen alles en ik weet niet meer hoe ik dit nog moet volhouden.

Tot voor kort woonde ik samen met mijn vrouw, maar in december gaf zij onverwachts aan dat zij onze relatie niet meer wilde voortzetten, na [REDACTED] jaar. Dit sloeg in als een bom. Ineens stond ik er alleen voor en moet ik noodgedwongen op zoek naar een nieuwe woonplek. Sindsdien heb ik werkelijk alles geprobeerd. Ik heb contact gehad met de gemeente, woningbouwverenigingen en met Voorleder1, maar zij kunnen niets voor mij betekenen. Zelfs de daklozenopvangen De Binnenvest bieden geen uitkomst, omdat ik volgens hun criteria 'zelfredzaam' ben. Ik heb geen schulden, geen verslavingen en geen psychische klachten - althans, nog niet, en juist daardoor val ik overal buiten. Maar hoe zelfredzaam ben ik echt als ik straks nergens meer naartoe kan?

Uit pure machteloosheid heb ik mijn situatie gedeeld op social media en stuur ik deze brief niet alleen aan u, maar ook aan de gemeenteraad. Ik grijp elke kans aan, in de hoop dat iemand - wie dan ook - mij kan helpen. Ik voel mij zo machteloos en verloren. Ik heb dringend een (tijdelijke) woonruimte nodig, al is het maar een kamer, een tuinhuisje of een kleine studio. Ik kan maximaal EUR 1000 per maand betalen, inclusief gas, water en licht. Het hoeft geen luxe te zijn, ik vraag alleen een veilige plek waar ik kan verblijven, mijn operatie kan ondergaan en ik alle rust kan relavideren.

Ik richt mij tot u, mevrouw Verkleij, als burgemeester van deze gemeente, maar ook als mens. Alstublieft, help mij. Ik ben mij hele leven nog nooit dakloos geweest en de gedachte dat ik straks op straat sta, terwijl ik fysiek zo kwetsbaar ben, is ondraaglijk. Mijn diabetes, mijn slechte mobiliteit en de dreigende stress-gerelateerde complicaties maken dit niet alleen woningprobleem, maar ook een gezondheidscrisis.

Ik smeed u om hulp, in welke vorm dan ook. Als u zelf geen directe oplossing heeft, dan hoop ik dat u mij in contact kan brengen met iemand of instantie die dat wel heeft. Ik weet niet hoe lang ik situatie nog aankan. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat u de ernst van mijn situatie inziet en mij niet aan mijn lot overlaat.

Met vriendelijke groet,

A dark grey rectangular box redacting the signature of the sender.